

8. *Свєдокименко В.К.* Регіональна політика розвитку туризму (Методологія формування, механізми реалізації). Чернівці: Прут, 1996. – 288 с.
9. Закон України "Про туризм" // Офіційний вісник України. Щотижневий збірник актів законодавства. - К.: 2003.- №50.- С.34-56.
10. *Зорин И.В. и др.* Туризм и отраслевые системы. Менеджмент туризма. – М.: Финансы и статистика, 2001. – 272 с.
11. *Кифяк В.Ф.* Організація туристичної діяльності в Україні. – Чернівці: Книги – XXI, 2003. – 300 с.
12. Курортні ресурси України. – К.: ЗАТ "Укпрофздоровниця", "ТАМЕД", 1999. – 344 с.
13. *Любіцева О.О.* Ринок туристичних послуг (геопросторові аспекти). – К.: Альтерпрес, 2002. – 436 с.
14. *Мацола В.І.* Рекреаційно – туристичний комплекс України. – Львів: НАН України, Ін – т регіональних досліджень, 1997. – 259 с.
15. Правове регулювання туристичної діяльності в Україні: Збірник нормативно правових актів / За заг. ред. проф. В. К. Федорченка. – К.: Юрінком Інтер. 2002. –640 с.
16. Санаторно – курортне лікування, організований відпочинок та туризм в Україні: Статистичний бюлетень. – К.: Державний комітет статистики України, 2002. – 68 с.
17. Статистичний бюлетень "Туризм в Україні" 2000. – К.:, 2001. 43 с.
18. Статистичний бюлетень "Туризм в Україні" 2002. – К.:, 2003. 41 с.
19. Статистичний бюлетень "Туризм в Україні" 2003. – К.:, 2004. 41 с.
20. Статистичний збірник "Туризм в Україні" 2005. – К.: Державний комітет статистики України, 2006. - 184 с.
21. Статистичний щорічник України за 2005 рік / За ред. О.Г.Осауленка. К.: Техніка.-2006. - 598 с.
22. *Школа І.М.* та ін. Менеджмент туристичної індустрії: Навч. посіб. / За ред. проф. І.М.Школи. – Чернівці, 2003. – 596 с.

Summary:

Jaroslav Maryniak. SOCIO-ECONOMIC ANALYSIS OF DEVELOPMENT OF TOURIST INDUSTRY OF UKRAINE.

The problems of becoming and development of tourist business are considered in Ukraine for the period 1991-2005 years. The periods of getting up and abbreviation of amount of tourist agencies and travel agencies are selected.

УДК 379.85 (075.8)

Надія СТЕЦЬКО

ТУРИСТИЧНА ТЕРМІНОЛОГІЯ В КОНТЕКСТІ СВІТОВОГО ДОСВІДУ ТА УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Туристична термінологія досить швидко змінюється, відображаючи стрімкі зміни які відбуваються у формування суспільних відносин та туризму. Туризмологія як науковий напрям проходить процес свого становлення, тому понятійно-термінологічний апарат зазнає істотних змін.

Туристична термінологія знайшла своє відображення у працях [4;9;12;15]. Проте це питання вимагає детального вдосконалення. У цьому дослідженні автор зуміла вперше розглянути широкий спектр проблем термінології.

У публікації ставляться такі завдання: а) розглянути основні групи суб'єктів, що описують сферу цієї діяльності; б) з'ясувати основні поняття туризму та їх трактування у США; в) простежити динаміку статистичного визначення туризму; г) уніфікувати класифікації туризму за формами і видами туризму; д) простежити основні поняття туризму за українським законодавством.

У туризмі взаємодіють різні групи суб'єктів, що описують сферу цієї діяльності. Умовно їх можна поділити на такі види:

1. Туристи – особи, які відчувають різні психологічні й фізичні потреби, природа яких визначає напрямки і види людської участі у туристичній діяльності.

2. Організації, що надають туристам товари і послуги – це підприємці, для яких туризм є джерелом отримання прибутків.

3. Місцеві органи влади - для яких туризм є важливим чинником економіки.

4. Приймаюча сторона – місцеве населення для яких туризм є важливим чинником його зайнятості.

Отже, туризм є сукупністю явищ і взаємовідношень, виникаючих при взаємодії туристів, постачальників, місцевих органів влади та населення в процесі туристичної діяльності.

З'ясуємо визначення основних понять, а саме: мандрівництво, туризм, рекреація.

Мандрівництво – це переміщення людей у часі й просторі, а людина, що здійснює мандрівку, незалежно від мети, напрямків, засобів переміщення і часових відрізків є мандрівником.

Туризм – часове переміщення людей з місця свого постійного проживання в іншу країну чи місцевість у межах своєї країни у вільний час із метою отримання задоволення й відпочинку, оздоровчих, гостинних, пізнавальних або в професійних цілях, але без здійснення будь – якої оплачуваної діяльності.

Рекреація – розширене відтворення сил людини (фізичних, інтелектуальних і емоційних).

Центр досліджень політики національного туризму США тлумачить ці терміни так:

1. Мандрівництво – дія пов'язана з переміщенням людей із місць постійного проживання в іншу країну або місцевість у межах своєї країни, за винятком будь – яких форм заробітку.

2. Туризм синонім терміну “мандрівництво”.

3. Рекреація – діяльність людей зайнятих творенням і персональним використанням вільного часу. Рекреація може включати пасивну й активну участь в індивідуальних або групових спортивних заходах, у інтелектуальному вдосконаленні, розвагах тощо.

У статистиці туризм розглядається як одна із форм міграції населення, яка не пов'язана з переїздом місця проживання і роботи. Дефініція туризму виникла в першій половині ХХ ст. і зумовлена значним збільшенням туристичних потоків, зростанням економічного значення туризму і як наслідок, необхідністю статистичного обліку мандруючих осіб, аналізу показників та характеристик туризму.

Первісне розуміння туризму зводилося до його розуміння як пересування і часове перебування людей поза постійним місцем проживанням. Однак у процесі історичного розвитку зміст і значення цього поняття постійно зазнавали зміни й доповнення. Так, за визначенням, прийнятому в 1954 р. ООН, туризм – це активний відпочинок, сприяє зміцненню здоров'я, фізичному розвитку людини; пов'язаний із переміщенням за межі постійного місця проживання.

Подальше тлумачення туризму пов'язане з Конференцією ООН з питань міжнародного туризму й мандрівок (Рим, 1963), конгресі Всесвітньої туристичної організації (Маніла, 1986), Міжпарламентської конференції з питань туризму (Гаага, 1989), Конференції з статистики туризму і мандрівок Всесвітньої туристичної організації (Оттава, 1991). [1].

У 1993 р. Статистична комісія ООН прийняла визначення, підтримане Всесвітньою туристичною організацією (ВТО). Згідно з ним туризм охоплює діяльність осіб, які мандрують і здійснюють перебування в місцях, що знаходяться за межами їх звичайного середовища, упродовж періоду, що не перевищує один рік підряд, із метою відпочинку, діловими та іншими цілями.

За цим визначення основними рисами туризму є:

- 1) виїзд за межі звичного середовища;
- 2) тимчасовий характер пересування;
- 3) цілі поїздки.

Необхідно з'ясувати ці основні поняття.

Виїзд за межі звичного середовища. Звичне середовища будь якої особи прив'язане до району її проживання та всіх інших місць, які ця особа відвідує.

За рекомендаціями ООН параметри звичного середовища характеризуються двома показниками: частоті відвідування об'єкта і віддаленості останнього.

Тимчасовий характер пересування як характеристика туризму, дозволяє відрізнити його від інших видів мандрівок, введена у розвиток концепції звичного середовища. Переміщення людей у достатньо короткі проміжки дозволяє відрізнити туристів і екскурсантів від постійних жителів (резидентів) тієї або іншої країни (місця). Тривалість перебування в іншій країні обмежується одним роком, після чого відвідувач переходить у категорію її постійних жителів і не враховується у статистиці туризму.

Цілі поїздки – характеристика дає можливість чітко визначити види діяльності, що належать до туризму. Критерієм для виокремлення туризму з інших видів мандрівок є те, що метою туристичної поїздки не повинно бути здійснення діяльності, яка оплачується із джерел місця відвідування. Отже будь яка особа, яка мандрує в інше місце в межах своєї країни (або в іншу країну) і є головною метою (мотивом мандрування) якого є здійснення діяльності, що оплачується з джерел у цьому місці (країні), не є відвідувачем цього місця (країни).

Цілі поїздки відносяться до її мотивації. Поведінка людини завжди мотивована. Туристична мотивація може розглядатися як комплекс спонукань, спрямованих на задоволення рекреаційних та інших потреб у сфері туризму в залежності від індивідуальних фізіологічних і психологічних особливостей людини, системи її поглядів, розваг, схильностей, професії, освіти та інше.

При розробці й проектуванні туристичного продукту враховується класифікація форм і видів туризму, подана нижче. [7].

За метою діяльності: маршрутно-пізнавальний; спортивно-оздоровчий; самодіяльний, у тому числі з активними методами пересування; діловий і конгрес-туризм; курортний, лікувальний; гірськолижний; фестивальний; мисливський; екологічний: шоп-туризм; релігійний; навчальний; науковий тощо.

За ступенем мобільності: пересувний; стаціонарний; змішаний.

За формою участі: індивідуальний; груповий; сімейний.

За віком: зрілий; молодіжний; дитячий; змішаний.

За часом: одноденний; багатоденний; транзитний.

За використанням транспортних засобів: автомобільний; залізничний; авіаційний; водний; велосипедний; кінний; комбінований.

За сезонністю: активний туристичний сезон; міжсезоння; не сезон.

За географією: міжконтинентальний; міжрегіональний; регіональний; місцевий; прикордонний.

За способом переміщення: пішохідний; з використанням традиційних транспортних засобів; з використанням екзотичних видів транспорту (канатна дорога, фунікулер, дирижабль, космічний корабель, повітряна куля, дельтаплан).

Формування конкретного туристичного продукту для задоволення потреб у туристичній послугі включає в себе розробку маршрутів, турів, екскурсійних програм, надання основних, додаткових і супутніх послуг. Класифікація туристичних маршрутів наведена нижче.

За типами: тематичні (з перевагою екскурсійного обслуговування і пізнавальної спрямованості); похідні (маршрути з активними способами переміщення); спортивно-оздоровчі (з перевагою у програмі спортивних й оздоровчих заходів); комбіновані (маршрути, які поєднують елементи всіх перерахованих маршрутів).

За сезонністю дії: цілорічні; сезонні (ті, які функціонують у визначений сезон: лижні, водні, гірські тощо).

За побудовою траси: лінійні (з відвідуванням одного або кількох пунктів, які знаходяться на трасі, окрім початкового); радіальні, або стаціонарні (з відвідуванням

одного пункту на маршруті); кільцеві (зі збігом точок початку і кінця маршруту та відвідуванням кількох пунктів на маршруті).

За часом: багатоденні (14-30 днів); кілька днів (1-3) – маршрути вихідного дня; кілька годин (екскурсії).

За видом транспорту на маршруті: власний транспорт туристичної організації; орендований (зафрахтований) транспорт інших організацій; особистий транспорт туристів. За способом пересування на маршруті: автобусні; теплохідні (морські, річкові); авіаційні; залізничні; комбіновані.

За змістом маршруту: відпочинок на природі; відпочинок на морському узбережжі; відпочинок у горах; мисливство і рибальство тощо.

В Україні у відповідності з Закон України "Про туризм" від 18 листопада 2003 р. визначає загальні правові, організаційні та соціально-економічні засади реалізації державної політики України в галузі туризму та спрямований на забезпечення закріплених Конституцією України прав громадян на відпочинок, свободу пересування, охорону здоров'я, на безпечне для життя і здоров'я довкілля, задоволення духовних потреб та інших прав при здійсненні туристичних подорожей.[6]. Він встановлює засади раціонального використання туристичних ресурсів та регулює відносини, пов'язані з організацією і здійсненням туризму на території України. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

туризм — тимчасовий виїзд особи з місця постійного проживання в оздоровчих, пізнавальних, професійно-ділових чи інших цілях без здійснення оплачуваної діяльності в місці перебування;

турист — особа, яка здійснює подорож по Україні або до іншої країни з не забороненою законом країни перебування метою на термін від 24 годин до одного року без здійснення будь-якої оплачуваної діяльності та із зобов'язанням залишити країну або місце перебування в зазначений термін;

туристичний продукт — попередньо розроблений комплекс туристичних послуг, який поєднує не менше ніж дві такі послуги, що реалізується або пропонується для реалізації за визначеною ціною, до складу якого входять послуги перевезення, послуги розміщення та інші туристичні послуги, не пов'язані з перевезенням і розміщенням (послуги з організації відвідувань об'єктів культури, відпочинку та розваг, реалізації сувенірної продукції тощо);

супутні туристичні послуги та товари — послуги та товари, призначені для задоволення потреб споживачів, надання та виробництво яких несуттєво скоротиться без їх реалізації туристам;

характерні туристичні послуги та товари — послуги та товари, призначені для задоволення потреб споживачів, надання та виробництво яких суттєво скоротиться без їх реалізації туристам;

просування туристичного продукту — комплекс заходів, спрямованих на створення та підготовку до реалізації туристичного продукту чи туристичних послуг (організація рекламно-ознайомлювальних подорожей, участь у спеціалізованих виставках, ярмарках, видання каталогів, буклетів тощо);

місце продажу (реалізації) туристичних послуг — країна, в якій зареєстровано відповідний суб'єкт господарювання, що реалізує туристичний продукт;

місце надання туристичних послуг — країна, на території якої безпосередньо надаються туристичні послуги. [10].

Законодавство України про туризм – складається з Конституції України, цього Закону, інших нормативно-правових актів, виданих відповідно до них.

Майнові відносини в галузі туризму, засновані на рівності, автономії волі і майновій самостійності їх учасників, регулюються Цивільним та Господарським кодексами України з

урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.

Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, передбачені інші правила, ніж ті, що встановлені цим Законом, застосовуються правила міжнародного договору. [6].

Туристичні ресурси України – є пропоновані або такі, що можуть пропонуватися, туристичні пропозиції на основі та з використанням об'єктів державної, комунальної чи приватної власності.

Напрями освоєння і розвитку туристичних ресурсів України визначаються органами державної влади, органами місцевого самоврядування відповідно до програм розвитку туризму. [6].

Класифікація та оцінка туристичних ресурсів України, режим їх охорони, порядок використання з обліком гранично припустимих навантажень на об'єкти культурної спадщини та довкілля, порядок збереження цілісності туристичних ресурсів України, заходи для їх відновлення визначаються відповідно до закону. [7;11].

Унікальні туристичні ресурси можуть знаходитися на особливому режимі охорони, що обмежує доступ до них. Обмеження доступу до туристичних ресурсів визначається їх реальною пропускнуною спроможністю, рівнем припустимого антропогенного навантаження, сезонними та іншими умовами.

Під час містобудівного планування, проектування, розміщення, будівництва і реконструкції об'єктів містобудування на територіях рекреаційних зон відповідні органи виконавчої влади, власники об'єктів містобудування повинні передбачати максимальну інтеграцію споруджуваних об'єктів до місцевого соціально-економічного, природного та історико-культурного середовища. [3].

Організаційні форми та види туризму. Організаційними формами туризму є міжнародний і внутрішній туризм.

До міжнародного туризму належать: в'їзний туризм — подорожі в межах України осіб, які постійно не проживають на її території, та виїзний туризм — подорожі громадян України та осіб, які постійно проживають на території України, до іншої країни.

Внутрішнім туризмом є подорожі в межах території України громадян України та осіб, які постійно проживають на її території. [7].

Залежно від категорій осіб, які здійснюють туристичні подорожі (поїздки, відвідування), їх цілей, об'єктів, що використовуються або відвідуються, чи інших ознак існують такі види туризму: дитячий; молодіжний; сімейний; для осіб похилого віку; для інвалідів; культурно-пізнавальний; лікувально-оздоровчий; спортивний; релігійний; екологічний (зелений); сільський; підводний; гірський; пригодницький; мисливський; автомобільний; самодіяльний тощо.

Особливості здійснення окремих видів туризму встановлюються законом. **Учасники відносин, що виникають при здійсненні туристичної діяльності** – є юридичні та фізичні особи, які створюють туристичний продукт, надають туристичні послуги (перевезення, тимчасового розміщення, харчування, екскурсійного, курортного, спортивного, розважального та іншого обслуговування) чи здійснюють посередницьку діяльність із надання характерних та супутніх послуг, а також громадяни України, іноземні громадяни та особи без громадянства (туристи, екскурсанти, відвідувачі та інші), в інтересах яких здійснюється туристична діяльність.

Суб'єктами, що здійснюють та/або забезпечують туристичну діяльність (далі — суб'єкти туристичної діяльності), є:

туристичні оператори (далі — туроператори) — юридичні особи, створені згідно із законодавством України, для яких виключною діяльністю є організація та забезпечення створення туристичного продукту, реалізація та надання туристичних послуг, а також посередницька діяльність із надання характерних та супутніх послуг і які в

установленому порядку отримали ліцензію на туроператорську діяльність;

туристичні агенти (далі — турагенти) — юридичні особи, створені згідно із законодавством України, а також фізичні особи — суб'єкти підприємницької діяльності, які здійснюють посередницьку діяльність з реалізації туристичного продукту туроператорів та туристичних послуг інших суб'єктів туристичної діяльності, а також посередницьку діяльність щодо реалізації характерних та супутніх послуг і які в установленому порядку отримали ліцензію на турагентську діяльність;

інші суб'єкти підприємницької діяльності, що надають послуги з тимчасового розміщення (проживання), харчування, екскурсійних, розважальних та інших туристичних послуг;

гіди-перекладачі, екскурсуводи, спортивні інструктори, провідники та інші фахівці туристичного супроводу — фізичні особи, які проводять діяльність, пов'язану з туристичним супроводом і які в установленому порядку отримали дозвіл на право здійснення туристичного супроводу, крім осіб, які працюють на відповідних посадах підприємств, установ, організацій, яким належать чи які обслуговують об'єкти відвідування;

фізичні особи, які не є суб'єктами підприємницької діяльності та надають послуги з тимчасового розміщення (проживання), харчування тощо.

Перелік посад фахівців туристичного супроводу, кваліфікаційні вимоги до них та порядок видачі дозволів на право здійснення туристичного супроводу визначаються центральним органом виконавчої влади в галузі туризму. [12].

Результати дослідження сучасного стану туристичної термінології в контексті світового досвіду та українського законодавства дають можливість реально прослідкувати чітку залежність між реальним станом туристичного бізнесу і основних термінів. Вільне трактування основних понять туристичної діяльності у країнах Європи і США і про легкий механізм управління цією галуззю. Українське законодавство у сфері туризму засвідчує власне притаманній Україні етапи розвитку туристичного бізнесу та державної туристичної політики у країні.

Література:

1. *Александрова А.Ю.* Международный туризм. – М.: Аспект Пресс, 2001. –461с.
2. *Багров М.В.* Регіональна геополітика і сталий розвиток (концептуальні підходи на прикладі Криму) // Укр. географ. журн. – 2001. – № 4. – С. 4-6.
3. *Биржаков М.Б.* Введение в туризм. – СПб., 2003.
4. *Бейдик О.О.* Рекреаційно-туристичні ресурси України: методологія та методи аналізу, термінологія, районування.-К.:ВПЦ «Київ ун-т», 2001.-395 с.
5. *Волков Ю. Ф.* Технология гостиничного обслуживания. М.: Феникс, 2003. -386с.
6. Державна програма розвитку туризму на 2002 – 2010 року / Затверджено постановою Кабінету Міністрів від 29 квітня 2002 року, № 583.
7. *Кицяк В.Ф.* Організація туристичної діяльності в Україні. – Чернівці: Книги – XXI, 2003. – 300 с.
8. *Любіцева О.О.* Ринок туристичних послуг (геопросторові аспекти). – К.: Альтерпрес, 2002. – 436 с.
9. *Николаенко Д.В.* Рекреационная география . Учеб. пособ. – М.: Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 2001. – 288 с.
10. *Окладникова Е. А.* Международный туризм. География туристских ресурсов мира. – М.: – СПб., 2002. – 384 с.
11. *Руденко В.П.* География природно-ресурсного потенциала Украины. У 3-х частинах: Підручник. – К.: ВД "К. – М. Академія" – Чернівці: Зелена Буковина, 1999. 568 с.
12. *Самойленко А.А.* География туризма: Учеб. пособ. – Ростов-на-Дону Феникс", 2006. -368 с.
13. Статистичний щорічник Тернопільської області за 2004 рік / За ред. В. Кирича. Тернопіль: ГУС, 2005. - 477с.
14. *Стецько Н.П.* Рекреаційна географія. Навчально-методичний посібник. Тернопіль,ТДПУ.- 2003,- 56с.
15. *Стецько Н.П.* Словник рекреаційних термінів Навчально-методичний посібник. Тернопіль,ТДПУ.-2003,- 30с.
16. Справочник отельера 2003. Киев. 2003. – 63 с.
17. *Устименко Л.М., Афанасьєва І.В.* Історія туризму: Навч. посіб. – К.: Альтерпрес, 2005. – 320 с.
18. *Шаблій О.І.* Суспільна географія: теорія, історія, українознавчі студії. – Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2001. – 744с.

Summary:

N.Stetsko. TOURISM TERMINOLOGY IN THE CONTEXT OF WORLD EXPERIENCE AND UKRAINIAN CODE OF LAWS.

Tourist resources are the combination of natural and artificial objects adaptable for the forming of tourist product.

УДК 911.3: 33:338.48

Михайло РУТИНСЬКИЙ

РЕАЛІЇ РОЗВИТКУ ТА СТРУКТУРНО-ГЕОПРОСТОРОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ДИТЯЧОЇ РЕКРЕАЦІЇ В ОБЛАСТЯХ КАРПАТСЬКОГО РЕГІОНУ НА ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

Постановка теми дослідження. Стратегічною складовою сталого розвитку курортно-рекреаційної сфери є забезпечення потреб дитячої рекреації. Без чіткої турпродуктної орієнтації на оздоровчі і дозвіллі потреби дітей, підлітків і студентської молоді курортно-рекреаційна сфера довільного регіону приречена на занепад, зумовлений відсутністю до неї інтересу з боку підростаючих поколінь.

Щодо Карпатського регіону України зазначимо, що в умовах гострої ринкової конкуренції за споживача його курортно-рекреаційна сфера зазнає масштабних трансформацій. Зміна структури споживацьких запитів і тимчасова комерційна кон'юнктура зумовлює, у ряді випадків, занедбування і поступове згортання тих видів рекреаційних закладів, які зорієнтовані на обслуговування юних рекреантів. Відтак, на рівні експертних заключень доводиться констатувати: Карпатський регіон України в наші дні втрачає свої позиції на ринку дитячо-підліткової рекреації. Розгляд даної проблематики і пошук шляхів її розв'язання, на наше переконання, є актуальним завданням регіональних рекреаційно-географічних студій.

Аналіз останніх досліджень з проблематики. Проблеми вивчення спеціалізації курортно-рекреаційної сфери та системи дитячо-юнацької рекреації зокрема повсякчас перебувають у дослідницькому полі рекреаційної географії. Чільна увага, при цьому, приділялася аналізу ресурсної придатності території для потреб дитячої рекреації, питанням рекреаційного освоєння й економіко-географічних аспектів рекреаційної освоєності окремих районів, вивченню питань соціального й реабілітаційного туризму серед дітей та підлітків тощо [1-3, 5, 7-10, 13 й ін.]. Серед українських дослідників дане коло питань найбільш ґрунтовно розроблене представниками Сімферопольської, Одеської, Київської і Львівської наукових шкіл рекреаційної географії [див. 11].

Формулювання цілей статті. Слід, однак, визнати, що проблематика аналізу системи дитячо-юнацької рекреації у курортно-рекреаційних системах Карпатського регіону України залишається ще мало розкритою у наукових публікаціях й актуальною з огляду на наявні тенденції поглиблення ринкової реорганізації національної рекреаційної галузі. Дана публікація не претендує на остаточне вирішення даної проблематики. Її основними цілями є виявлення ринкових реалій розвитку та дослідження причин, процесів та масштабів змін у структурно-геопросторовій організації системи дитячої рекреації в областях Карпатського регіону на початку ХХІ століття.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Українською важливою складовою функціонування курортно-рекреаційної сфери Карпатського регіону є забезпечення дитячого відпочинку. Адже саме в дитячому віці на туризм у Карпатському регіоні покладається відповідальна місія формування в підростаючих громадян України фізичного здоров'я, естетичних, екологічних і морально-етичних цінностей, національної самосвідомості, освітньо-культурного розвитку й духовного